

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Til Professor Sverdrup (Ved lidens Regines Kiste i Dimmelugen)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til Professor Sverdrup (Ved lidens Regines Kiste i Dimmelugen)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_195-txt-shoot-idm128.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til Professor Sverdrup

(Ved liden Regines Kiste i Dimmelugen).

- 1 **D**u mistet har en liden Datter fin,
Og stille sover i det sorte Skrin
Den vevre Glut, som var Dig saa til Gammen,
Vil jeg Dig byde, mod de tunge Kaar,
Du Klippesøn! at stande klippehaard,
At lukke kold de brystne Øine sammen?
O nej, o nej, kun alt for gerne vil
Sig Mandens Bryst for Vemod lukke til,
Men ondt er det, o ve den stolte Daare,
Der sig tør skamme ved en fældet Taare,
Naar heed den paa de Kæres Lig nedrandt!
O, Gud ske Lov, som smeltede mit Hjerte,
Saa og det bløde kan ved Brødrers Smerte,
Som før saa tit det ubevæget fandt!
Saa lad, o Ven! kun Fadertaaren rinde!
227En saadan Taare smykker Mandens Kind,
Og haver den sit Væld i Hjertet inde,
Den mildner og den adler Mandens Sind.
Den adler det, hvis det er stort at ligne
Den Ærens Drot, hvem Englene velsigne;
Thi der Han stod ved Vennens Lejested,
Bevægedes Han i sin Aand og græd,
Han græd, endog Han mægtede at kalde
Udfarne Aand tilbage i sit Støv,
Det rørte Ham, at som et visnet Løv
Guds favre Billed maa til Jorden falde.
Ja, sandt er det, min Ven! var Jesus ej
Nedsteget til os fra de høje Sale,
Og skinnede ej paa den mørke Vej
Hans blanke Lys i Dødens Skyggedale,
Ved Tanken om, at Mand er Muldens Frænde,
Da maatte hver, hvem Gud et Hjerte gav,
Staa trøstesløs ved sine Kæres Grav;
Men Kristne ej, skøndt hede Taarer brænde,
Som Hedninge maa sørge uden Haab.
Det lakker nu saa fast ad Paaskemorgen,
228Da Kristne ej kan længer huse Sorgen,
Da klinger højt den glade Englesang:
"Hvi søge I den Levende blandt Døde?
Seer Graven! her han ligget har engang
Men nu er Han Opstandnes Førstegrøde."
Ak, længer ej med høj og festlig Klang
I Herrens Hus vi høre Kingos Sang,
Men dog den kan os i det Stille fryde;
I Kammer og i Hjerte kan det lyde:
- 2 "O prægtig Morgenglands
Som overgaar al Sands!
Guds Søn, vor Sol, er oppe;
Den gennem Mørkets Troppe
Sig kæmpet har med Ære,
Dens Navn velsignet være!
- 3 O, salig Paaskedag!

Nu vundet er vor Sag,
Langfredags bittre Minde
Maa nu saa sødt hensvinde,
Thi Jesus vandt med Ære;
Hans Navn velsignet være!

4 229 Nu frygter jeg ej Død,
Ej Gravens kolde Skød;
Mit Støv vil Jesus vække
Og kærligen bedække
Med Himmelglands og Ære;
Hans Navn velsignet være!

5 Trods dig, du Dødens Braad!
Du mistet har din Od.
Trods dig, du Ormegrube!
Trods, Helvede, din Strube!
I tabte med Vanære;
Guds Navn velsignet være!"

6 O! vel den Mand, hvis Øre ej er døvet
For disse Himmeltoner gennem Støvet;
Thi naar han græder da med højen Røst,
Oplades Hjertet for den søde Trøst:
Mens her vi saae, maa bittre Taarer rinde,
Men hist med Fryd vi Negene skal binde,
Dem bære hjem med liflig Jubelsang.
Lad, kære Ven! da Sorgen Dig ej pine!
Aftør din Graad ved Støvet af Regine!
Oplad Dit Øre for Din Frelzers Tale!
230 Et barnligt Sind den kan saa sødt husvale:
"O lader til mig komme kun de Smaa!
Forhindre dem I visselig ej maa;
Jeg bedre kan, end I, det for dem lave;
De lege skal i Paradisets Have.
De slumre skal ved Livets Træ saa nær,
Og aldrig grue for Kerubens Sværd.
De lytte skal naar alle Engle sjunge,
Og vænne saa til Sang den lille Tunge,
At naar I møde dem hos mig engang,
I skal forlystes ved den søde Klang;
Ja da I Store af de Smaa skal lære
Halleluja at tone til Guds Ære."
Vi vil saa gerne, ja vi skal og maa
Os knytte tæt til disse kære Smaa,
Og, mens de leve, vi med David bede,
At ved vor Haand de vevre hoppe maa
Til de blir store, og til vi blir smaa,
Saa de os kan til Sovekamret lede;
Men naar saa Hjertet holder op at slaa,
Da og vi skal med David flink opstaa,
Ej deres Lod de Salige misunde,
Ej græde dem tilbage om vi kunde.
231 Ak, trang er Stien, vi til Himlen gange,
De vilde Veje, ak! de er saa mange,
Og af de Store er der kun saa Faa,
Der gennem Barneporten vil indgaa.
Lyksalig hver, hvem i den spæde Alder
Fra Strid og Møje Gud til sig hjemkalder!
Dog, og lyksalig hver som grunder paa
Engang at komme til de kære Smaa!
O, det er herligt, naar hos Gud vi har
En Ven saa kær at længes stadig efter,
O, Hjerteskaar! livsaligt er dit Ar,
Og underfulde ere dine Kræfter.
O, det er herligt, naar vi efterhige

Det Barnelag i Herrens Himmerige!
Da vænne vi os til at være smaa,
Belee os selv naar vi os stolte bryste,
Med Smil vi stirre paa den Himmel blaa,
Vor Herres Lys igen os kan forlyste;
Vi i vort Hjerter kan saa grant fornemme,
At der er grumme rart hos Ham der hjemme.
Vi tro det gerne, at vi arme Stakle,
Som ved hvert Skridt, vi gaa paa Jorden, vakle,
232Ej selv har Størke til at klavre op
Til Himmelslottet over Stjernetop;
Vi tro det gerne, at ifald Vor-Herre
Ej faderlig lod Naade gaa for Ret,
Da vilde hist det gaa os meget værre,
End her, hvor selv de Bedste gaa kun slet.
Vi tro det gerne, at vi kunde staa
I mørke Gaard ved Dørren til Guds Rige
I mange tusind Aar og banke paa,
Og ej engang faae Lov derind at kige,
Hvis ej Guds Søn var vores Broder blevet,
Hvis over Regningen Han ej en Streg
Med dyre Blæk paa Korset havde skrevet;
Hvis ej Hans Aand ad en forborgten Vej
Fra Lovens Dør til Naadens Port os ledte,
Hvis over os Han ej saa broderlig
Sin Kærligheds den hvide Kaabe bredte,
Og under den indlod i Himmerig;
Ja gerne axle vi det favre Skind,
Og gaa som Svende bag vor Drot derind.
233Vi gerne Faderen i Ham beskue;
Thi er kun Eet vor Frelser og vor Gud,
Vi for vor Gud behøve ej at grue,
Og Kærligheden driver Frygten ud.
Saa vandre vi i Kærlighed hernede;
Vi elske Fader og vi elske Søn,
Som vilde gaa for os i Død og Bøn,
Og Værelse der hjemme os berede;
Vi elske Ordet og vi følge gerne
Paa mørke Vej den blanke Ledestjerne,
Til Dagen gryer og vi staa op af Døde,
Forklarede i Himlens Morgenrøde.

7 Nu Tiden lider, ende maa min Tale,
O, give Gud! den ved Hans egen Kraft
Din Viv og Dig i Sorgen maa husvale!
I konstigt Svøb at gemme sindrig Kløgt
Det er kun Tant, det har jeg ikke søgt;
Enfoldig kun jeg tolked Herrens Røst,
Thi det for Kristne er den bedste Trøst
O, glædeligt! ej blot til Dig og mig,
234Men til utalte Millioner rig.
Halleluja! o salig Morgenrøde,
Da Han, som led, stod herlig op af Døde!

N. F. S. Grundtvig.